

[Aksel Larsen.]

misk Politik, der bremser Prisstigningerne, hindrer Vareaafer og Hamstring, modvirker Arbejdsløsheden, og som gennem Rentelettelse, Moratorium o. lign. hjælper de erhvervsdrivende samt de arbejdende Landbrugere og Fiskere. For det fjerde: En Socialpolitik, som bekæmper Arbejdsløsheden, sikrer rimelige Lønninger, og som skaffer arbejdsløse, gamle, syge og Invalider ordentlige Levevilkaar. For det femte: En Skattepolitik, der gennem direkte Beskatning og, om fornødent, gennem Formuekonfiskation tager de nødvendige Pengemidler til det offentliges Behov fra Kapitalister og Spekulanter. For det sjette: En Indenrigspolitik, der ikke begrænser Folkets demokratiske Rettigheder, dets Presse-, Forenings- og Forsamlingsfrihed, men derimod demokratiserer Statsapparatet og renser reaktionære og fascistiske Elementer ud.

Vi ved, at denne Politik er rigtig; vi ved, at de Forslag vi stiller, de Tanker, vi fremfører, finder Tilslutning hos Arbejderne og Smaakaarsfolkene i Danmark. Lad saa de socialdemokratiske Ledere slutte sig sammen i en reaktionær Enhedsfront med de ærede Medlemmer Hr. Henning Hasle og Hr. Carsten Raft — vi fortsætter vort Arbejde paa at tilvejebringe det arbejdende danske Folks Enhedsfront mod Udbytningen, Kapitalismen og Krigen.

Vi ved, at vor Kamp vil ende med Sejr — trods alt!

Frits Clausen: Jeg vil gerne henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der ansaa det for let-sindigt at likvidere Metaldækningen for vort Pengesystem. Herved kan jo alene forstaas Gulddækningen, da der vist ikke er nogen, der tænker paa at genindføre Sølv-dækning eller at indføre en anden Metal-dækning. Det er nu imidlertid mit Partis Mening, at vore Penge maa løses fra Gulddækningen, og at de maa baseres paa Arbejdsenheder og produktive Værdier, først og fremmest paa Jorden, der er Grundlaget for hele vor materielle Tilværelse.

Som det ærede Medlem antydede, har man jo nærliggende Eksempler nok fra Udlandet, som viser, hvorledes man med et Pengesystem uden Gulddækning har kunnet gennemføre Opgaver af største Omfang. Man husker sikkert endnu de Spaadomme, der er fremsat i Pressen herhjemme om, at baade det ene og det andet Land ikke vilde kunne gennemføre planlagte Opgaver, fordi de manglede Guld, og at man derfor ikke vilde have Tillid til deres Mønt. Det

mest typiske Eksempel har vi i Spanien, hvor den ene Part under Borgerkrigen ejede saa at sige hele Landets Guldbeholdning, medens den anden Part sørgede for, at Appelsinhøsten blev bjærget. Kurserne paa de to Parters Mønt viser, at man havde mere Tillid til et Pengesystem, der var baseret paa Arbejde og Produktion, end til det Pengesystem, der var baseret paa Guld.

Naar det ærede Medlem henviser til den Statskontrol, som — det skal indrømmes — faktisk er udøvet i de Lande, der er gaaet bort fra Gulddækningen, og han samtidig nævner Selvforsyningen som Prisen for et saadant Møntsystem, saa glemmer det ærede Medlem dog vist at tage tilbørligt Hensyn til de Boykotbestrebelse, der fra internationale Kapitalistkredse har været indledet mod saadanne Lande, fordi disse Lande søgte at frigøre deres Folk for de Faktorer, som i første Række var interesserede i et Pengesystem, der tillod en Udsugning af Folket. Om disse Forhold vil det ærede Medlem kunne blive nærmere oplyst ved Læsningen af den nu lidt ældre socialdemokratiske Litteratur.

At Sandheden i det, vi Nationalsocialister har paapeget saa længe, ogsaa er ved at gaa op for Folk herhjemme, ses jo af en Del Indlæg i Finanspressen. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle ganske faa Linier af en Mand, som ingen vil mistænke for at tilhøre vor Bevægelse, nemlig Redaktør Thalbitzer, der i „Finanstidende“ for den 17. Maj i Aar har skrevet en Artikel under den karakteristiske Overskrift „Guldets Blændværk“. Efter at Redaktør Thalbitzer har gjort Rede for Grunden til, at næsten hele Verdens Guldbeholdning er ved at vandre til Amerika, betegner han Gulddækningen som en ren Fiktion, en Fiktion, der vil bryde sammen, i det Øjeblik Amerika ophører med at købe dette Guld, som han kalder et af de mest overflødige Produkter, som findes. Og han skriver videre:

„Naar Guldets Blændværk først en Gang er afsløret, er der ingen Mulighed for at genrejse den gamle Overtro. Kejserens nye Klæder er blevet gennemskuet, og de unge Generationer, som aldrig har haft en Guldmønt i deres Haand, vil behandle Guldets paa samme Vis som Sølvet eller som noget, der hører hjemme i Børnebøger og Eventyr eller mere praktisk i Tandgebisser, Forlovelsesringe og Antikvitetsbutikker.“

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch vil derfor kunne forstaa, at jeg ikke kan